

Arrest

**nr. 50 443 van 28 oktober 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 4 augustus 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 november 2005 een asielaanvraag in.

1.2 De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 19 juli 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.3. Op 28 maart 2007 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 11 februari 2008 verklaarde de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk.

1.5. Op 2 juni 2008 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.6. Op 19 augustus 2008 trof de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep weigerde de Raad verzoeker bij arrest nr. 18 650 van 14 november 2008 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen dit arrest bij de Raad van State ingestelde cassatieberoep werd niet toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 3773 van 8 januari 2009.

1.7. Op 3 maart 2008 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Op 27 mei 2008 werd verzoeker vrijgesteld met een termijn om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 23 oktober 2008 en 9 juni 2009 diende verzoeker aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.9. Op 14 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.10. Op 9 november 2009 en bij schrijven van 14 december 2009 diende verzoeker aanvullende medisch attesten in van Dr. Catala, opgesteld op 6 november 2009 .

1.11. Op 14 juli 2010 trof de gemachtigde van de staatsecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.8. bedoelde aanvragen ontvankelijk doch ongegrond verklaard worden. Deze beslissing werd verzoeker betekend op 4 augustus 2010.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23/10/2008 en 09/06/2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :
(SM.) (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 18/09/2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen :

Uit het medisch advies van de geneesheer blijkt het volgende:

Het herstel voor het medische probleem van betrokkene is afgerond. De andere aandoeningen waar betrokkene aan lijdt blijven zonder diagnose en zijn niet te objectiveren. Ze kunnen dus niet weerhouden worden als zijnde ernstige levensbedreigende klachten. Betrokkene lijdt dus niet aan een ernstige of levensbedreigende aandoening die terugkeer naar zijn herkomstland in de weg zou staan. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden."

1.12. Het in punt 1.11. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten wordt verzoeker op 4 augustus 2010 betekend onder de vorm van een bijlage 13.

Dit bevel vormt de tweede bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

"De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt in haar nota een *"exceptie van gebrek aan belang in zoverre de vordering gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten"* op.

Verwerende partij betoogt dat een eventuele nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijzigingen met zich zal meebrengen ten aanzien van verzoekers illegale verblijfssituatie. Verwerende partij preciseert dat in het verleden *"reeds malen"* (sic) bevel gegeven werd om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij benadrukt dat deze bevelen inmiddels definitief geworden zijn. Volgens verwerende partij is er sprake van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten zodat verzoeker geen belang heeft bij onderhavig beroep voor zover het gericht is tegen het in punt 1.12. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. Het gegeven dat verzoeker eerder een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, verhindert niet dat zijn rechtstoestand ondertussen kan wijzigen en dat hij op grond hiervan een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen indient. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd getroffen samen met de verwerping van deze aanvraag, kan bekleed zijn met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht, waar verzoeker wel degelijk een belang aan ontleent.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat als een eerste middel kan beschouwd worden werpt verzoeker de schending op van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens werpt verzoeker de schending op van de *"algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel."*

Verzoeker betoogt als volgt:

“DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoeker ingediend op 9 juni 2009, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat uit de door verzoeker voorgelegde medische gegevens geen aandoening in zijn hoofde zou blijken die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling in het herkomstland is.

TERWIJL verzoeker hij zijn aanvraag dd. 9 juni 2009 en in een navolgend schrijven dd. 14 december 2009 in totaal vijf medische verslagen (dd 14 november 2008 , 20 april 2009 en 6 november 2009) van zijn behandelende arts had voorgelegd waaruit voldoende bleek dat hij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat deze een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering:

(...)

blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde medische verslagen niet zou blijken dat verzoeker zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling hij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 9 juni 2009 zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Vooreerst heeft verzoeker wel degelijk diverse objectieve en verifieerbare medische verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan hij lijdt, met name voegde hij bij zijn aanvraag dd. 9 juni 2009 drie medische verslagen hij opgesteld door dokters Cecitti D. en Catala J. en twee medische verslagen opgesteld door dokter Catala J. in een navolgend schrijven dd. 14 december 2009.

Uit de lezing van de medische verslagen kon afdoende worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt van die aard zijn dat een regelmatige opvolging door een arts noodzakelijk is.

Uit de door verzoeker op 9 juni 2009 en 14 december 2009 voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegrond verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. Wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten tweede schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur , waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoeker niet aan medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de geneesheer (?) , dat strijdig was met de eerdere medische verslagen van de behandelende arts, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur , waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In zijn schriftelijke aanvraag dd. 9 juni 2009 had verzoeker nochtans formeel aangeboden dat hij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat hij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt door de verweerder ten onrechte geringeschat.

De medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt laten hem niet toe om lange reizen te ondernemen.

Ten derde kan de motivering van de bestreden beslissing dd. 14 juli 2010 bezwaarlijk afdoende worden genoemd indien zij zich beperkt tot een loutere verwijzing naar het advies van de geneesheer zonder op z'n minst te antwoorden op de (overige) argumenten die verzoeker in zijn verzoekschrift dd. 9 juni 2009 had aangehaald : waaronder het gegeven dat de medische voorzieningen in het herkomstland voor verzoeker ontoegankelijk zijn gezien verzoeker aldaar in een sociaal en financieel kwetsbare situatie verkeert.

Zie verzoekschrift dd. 09/06/2009.

“Daarenboven verkeert verzoeker in Irak in een sociaal en financieel zwakke en kwetsbare situatie.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst is —minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek totaal niet aangewezen.

...

Tenslotte zijn de medische voorzieningen in Irak voor verzoeker niet toegankelijk gezien verzoeker aldaar in een sociaal en financieel bijzonder zwakke, uitzichtloze situatie verkeert”)

Aangezien verweerder in de bestreden beslissing dd. 14 juli 2010 deze argumenten niet uitdrukkelijk in overweging neemt, laat staan dat verweerder enig antwoord geeft op deze argumenten, is het duidelijk dat verweerder is tekortgeschoten in zijn motiveringsplicht.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht, zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993.67 ev.)."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt verder aan de hand van het betoog vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101 624).

3.3. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

3.5. Met zijn theoretisch betoog, zijn overtuiging dat hij "wel degelijk diverse objectieve en verifieerbare medische verslagen" heeft voorgelegd "waaruit voldoende bleek dat hij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat deze een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit" en waaruit "afdoende kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt van die aard zijn dat een regelmatige opvolging door een arts noodzakelijk is" en dat uit de overgemaakte medische verslagen blijkt dat "een gegrondverklaring van de aanvraag verblijfsmachtiging cfr. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet wel degelijke een rationele en aanvaardbare oplossing is", alsmede zijn bloot betoog dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de "diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier (niet) op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen", dat "verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 9 juni 2009 zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen", dat "de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt ten onrechte werden geringschat" en dat "de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt hem niet toe(laten) om lange reizen te ondernemen", toont verzoeker geen schending aan van de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen.

3.6. Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota maakt het loutere feit dat verzoeker meerdere medische verslagen heeft voorgelegd niet dat verzoekers aanvraag zonder meer gegrond diende verklaard te worden. De verwerende partij heeft zich voor het treffen van de bestreden beslissing gebaseerd op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 januari 2010. Dit advies bevindt zich in het administratief dossier. Aan de hand van dit advies kan verwerende partij gevolgd worden wanneer zijn in haar nota stelt: *“Terwijl uit het advies van de ambtenaar-geneesheer duidelijk blijkt dat rekening gehouden werd met de medische verslagen van 6 november 2009 van Dr. Catalan (verwerende partij bedoelt allicht Dr. Catala), die uitdrukkelijk vermeld staan in het advies (en eerst zelf door de ambtenaar-geneesheer werden opgevraagd, nu de vroegere medische attesten die als bijlage gevoegd waren aan de aanvraag, onvoldoende waren om de medische appreciatie toe te laten) alsmede met de medische attesten die voorheen werden bezorgd van Dr. Lecchi (door verzoeker verkeerdelijk benoemd als Dr. Cecitti) en Dr. Catala.”*

3.7. In zijn verzoekschrift poneert verzoeker dat een medisch onderzoek *“ongetwijfeld een ander licht geworpen (had) op de zaak”* en dat de verwerende partij *“ten onrechte nagelaten (heeft) om dit te doen.”* De Raad merkt op dat de verwerende partij blijkens de bestreden beslissing op basis van het advies van de ambtenaar-geneesheer de gegevens in de medische attesten niet betwist doch tot de vaststelling komt dat *“Het herstel voor het medische probleem van betrokkene is afgerond. De andere aandoeningen waar betrokkene aan lijdt blijven zonder diagnose en zijn niet te objectiveren. Ze kunnen dus niet weerhouden worden als zijnde ernstige levensbedreigende klachten.”* Derhalve drong een medisch onderzoek zich niet op, minstens toont verzoeker dit met zijn bloot betoog en zijn welwillende houding om *“onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer”* niet aan. Te dezen wijst de Raad er nog op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet evenmin voorziet in een verplicht medisch onderzoek aangezien hierin gesteld wordt: *“(…) De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”* Verzoeker poneert dat het advies van de ambtenaar-geneesheer *“strijdig was met andere medische verslagen van de behandelende arts”*, maar laat na deze stelling in concreto uit te werken. Het komt de Raad niet toe dit in de plaats van verzoeker te gaan uitwerken.

3.8. Waar verzoeker opwerpt dat niet geantwoord werd op de *“(overige) argumenten die verzoeker in zijn verzoekschrift dd. 9 juni 2009 had aangehaald: waaronder het gegeven dat de medische voorzieningen in het herkomstland voor verzoeker niet toegankelijk zijn gezien verzoeker aldaar in een sociaal en financieel kwetsbare situatie verkeert.”*, gaat verzoeker eraan voorbij dat de eerste bestreden beslissing stelt: *“Het herstel voor het medische probleem van betrokkene is afgerond. De andere aandoeningen waar betrokkene aan lijdt blijven zonder diagnose en zijn niet te objectiveren. Ze kunnen dus niet weerhouden worden als zijnde ernstige levensbedreigende klachten.”* De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij de toegankelijkheid van geneeskundige zorgen en medicatie in Irak voor een medisch probleem waarbij het herstel is *“afgerond”* dient na te gaan of hoe ze dit kan nagaan voor *“niet te objectiveren”* aandoeningen, minstens toont verzoeker dit niet aan. Verzoeker laat na uiteen te zetten met welke andere argumenten de verwerende partij geen rekening gehouden heeft en het komt niet aan de Raad toe dit te gaan uitwerken ten behoeve van verzoeker.

Het eerst middel is ongegrond.

3.9. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Bij zijn verzoekschrift dd. 9 juni 2009 en in een navolgend schrijven dd. 14 december 2009 had verzoeker resp. drie en twee medische verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan hij lijdt.

Uit de voorgebrachte medische bleek voldoende verzoeker wel degelijk nog steeds nood heeft aan een regelmatige opvolging door een arts en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling. Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek aangaande deze specifieke vraag had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Het is onredelijk dat verweerder verzoeker niet aan een medisch onderzoek dienaangaande heeft onderworpen.

Het gegrond verklaren van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9 ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 14 juli 2010 te worden vernietigd.”

3.10. Met zijn bloot betoog dat *“Uit de voortgebrachte medische (sic) bleek voldoende wel degelijk (sic) nog steeds nood heeft aan een regelmatige opvolging door een arts en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling”*, toont verzoeker niet aan dat de eerste bestreden beslissing, die gebaseerd is op het advies van de ambtenaar-geneesheer, kennelijk onredelijk is. Voor het overige volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA